

som om de havde været fremmede Landsknegte, der huserede her i Landet. Derfor siger jeg, at lige over for en Militærmagt, der viser sig paa den Maade, er det med den største Ulyst og Modvilje, at vi gaa med til at bevilge noget som helst Beløb. Vi have ved andre Lejligheder set, naar Folket her i Danmark glæder sig f. Eks. paa Grundlovsdagen og samles i fredelig Hensigt, hvad Regeringen da har gjort. Den har fasereret Soldater og udleveret skarpe Patroner til Garden, og ved andre Lejligheder have vi set Krigsstibe sejle op med Kanonerens Mundinger pegende langs Kjøbenhavn's Gader. Det er et tydeligt Sprog, et Sprog, som jeg tror viser Partiets lønlige Tanker, og derfor siger jeg, at saa længe Militærmagten viser sig paa den Maade her i Landet, forekommer det mig, at alt, hvad der staar paa den almindelige Valgrets og Bevillingsrets Grund, kun med den største Ulyst kan gaa med til at bevilge Penge til et saadant Militærvæsen. De to militære Ministre forlange i Aar et Beløb af lidt over 19 Millioner Kr., men det forekommer mig, efter hvad jeg har udtalt her, at man maa kunne forstaa, at jeg ikke kan være med til at bevilge dette uhyre store Beløb. Naar man har set, at det er i Ly af den militære Magt, at vor almindelige Valgret skal tues, og at Statskassen er bleven tømt, forekommer det mig, at vi ikke kunne være med til at bevilge saa store Beløb mere. Det, som vi først maa kræve, er, synes jeg, et andet Grundlag for vort Militærvæsen, og det maa være et saadant, at vort Militærvæsen ligesom enhver anden Institution her i Landet kommer til at høje sig ind under den almindelige Valgret. Først naar det sker, kan der fra vor Side være Tale om uden Modvilje at bevilge et Beløb lige over for Militærvæsenet.

Jeg skal derefter gaa over til at omtale nogle af de Endringsforslag, jeg har tilladt mig at stille til det foreliggende Budget. Ifølge Nr. 180 i Betænkningen har der været afholdt et Samraad med Marineministeren vedrørende Værftet og Lønninger til Haandværkerkorpsen. Som den ærede Ordfører udtalte, var det mig, der foranledigede dette Samraad afholdt, og jeg skal nærmere her begrunde hvorfor. Forholdet var nemlig det, at en Del af Værstets Haandværkere vare blevne laante ud som Struebrækkere. Det forholdt sig nemlig saaledes, atovre hos Burmeister & Wain havde man meget travlt blandt andet ved Bygningen af det russiske Kejserskib og savnede Haandværkere. Dette bevirkede, at de private Arbejdere under disse gunstige Forhold havde Haab

om at kunne saa deres Løn forbedret, og der var ogsaa Haab om, at Værftet derovre var gaaet ind paa deres Fordringer i saa Henseende. Men saa kom Orlogsværftet Burmeister & Wain til Hjælp og udlaante en Del af sine Folk til dem, og saa kunde dette Aktieselskab naturligvis afvise enhver Fordring fra de private Arbejderen's Side saaledes, at der ikke blev Tale om nogen Lønningsforbedring. Men det maa dog siges til disse Værftsarbejderen's Være, at da de først lærte det virkelige Forhold at kende, at det var Struebrækkertjeneste, de vare forledte til at udføre, forlod de Burmeister & Wain's Værft og ønskede ikke at staa som Struebrækkere eller paa en saadan Maade, at de skadede deres Kolleger ude i det private Liv. Jeg har derfor tilladt mig at foranledige dette Samraad afholdt, fordi det forekom mig, at det var et Forhold, som i høj Grad maatte misbilliges. Det er mit Haab, at den højtærede Marineminister vil sørge for, at slikt ikke gentager sig. — Paa Betænkningens Nr. 181 har jeg, som jeg sagde før, taget Forbehold over for Bevilgingen paa 1,200,000 Kr. til Nybygninger, og jeg agter til 3dje Behandling at stille Forslag om, at denne Post udgaar. De forenede Partier, Venstre, Højre og de moderate, gaa jo med til foreløbig at bevilge 1,100,000 Kr., men denne foreløbige Medsættelse paa 100,000 Kr. har jo i Virkeligheden ingen ting at betyde. Der forlanges nemlig 200,000 Kr. til Paabegyndelsen af et nyt Panserskib. Deraf vil Flertallet kun bevilge det ene hundrede Tusinde; men enten man giver 100,000 eller 200,000 Kr. til Paabegyndelsen af et nyt Panserskib, forekommer mig at komme ud paa et. Har man her først sagt A, bliver man ogsaa nødt til at sige B. Naar jeg foreslaar at nægte dette Beløb af 1,200,000 Kr. til Værftet, kan man naturligvis rette det Spørgsmaal til mig, om jeg da ønsker, at Værftet skal lukkes, om jeg ønsker, at disse mange Arbejdere, som nu ere beskæftigede derovre, skulle gøres arbejdsløse og brødløse. Jeg kan egentlig derpaa svare baade ja og nej. Hvis Mening er, at de fremdeles derovre skulle beskæftiges med at bygge den Slags Ting, de hidtil have bygget, Krigsstibe, Panserskibe o. s. v., ønsker jeg ikke, at den Virksomhed skal fortsættes. Ganste vist har jeg Sympati for Arbejderne og vil gerne være med til at staffe dem saa meget Arbejde som muligt og den mest mulige For-tjeneste, men at staffe Folk Arbejde og For-tjeneste ved at anvende Statens Midler paa den Maade, det vil jeg ikke være med til. Derimod kunde jeg godt ønske, at Virksom-